

JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS PASTORAL

Seminari Diocesà de Vic, 8-6-2107

Festa de Jesucrist, gran sacerdot per sempre

Monseñor José Mazuelos, obispo de Asidonia-Jerez,
Germans preveres i diaques.

Les lectures pròpies de la festa de Jesucrist, gran sacerdot per sempre, ens porten a contemplar Jesús, el servent de Jahvè, que carrega damunt seu el pecat de la humanitat, a fi que en ell tots els homes tinguem la salvació i la vida. Amb les paraules mateixes del profeta Isaïes: *Ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors... Per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven. Sí, Jesús és el nostre gran sacerdot que passa per la prova del sofriment; encara més, el seu sofriment forma part de l'exercici del seu sacerdoti. Sofriment, però, transfigurat per l'amor. En el seu cor, encès d'amor pel foc de l'Esperit Sant, es fa present el sacrifici perfecte i definitiu. Crist és alhora el sacerdot i el sacrifici, l'altar i la víctima. I és amb aquest mateix cor de sacerdot i germà que Jesús, com diu el prefaci d'aquesta celebració eucarística, «escull uns homes que per la imposició de les mans participin del seu sagrat ministeri». Sí, hem estat escollits per amor, sense cap mèrit nostre, per a exercir el sagrat ministeri de fer present Crist sacerdot enmig del seu poble. El nostre sacerdoti ministerial és al servei del sacerdoti comú dels nostres germans batejats. Tots nosaltres som, al mateix temps, servidors en el sacerdoti i necessitats del ministeri sacerdotal dels nostres germans. El ministeri de Crist Sacerdot, rebut i ofert, és la font de la nostra salvació, de la nostra santificació. No ho oblidem, però: el sacerdoti porta en si el sofriment. El lliurament per amor del sacerdoti demana l'oblació d'un mateix. El qui estima de veritat pateix. L'amor va unit sempre al sofriment.*

El sacerdoti de Crist, del qual hem estat constituïts ministres, ens demana, doncs, la santedat de vida, la donació fins a lliurar la vida per amor. No hi ha res que desdibuixi més el sacerdoti a favor dels germans que la contradicció entre el que es predica i es viu, el decalatge entre el que es tracta en l'exercici de les coses santes i les obres concretes ben lluny de la santedat. Moltes poden ser les temptacions que intenten apartar-nos del sender de la santedat que significa viure en el camí de la caritat pastoral, a imitació i amb la força de la gràcia de Crist, bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles.

Una temptació que pot ben fàcilment fer-se present en el nostre cor de pastors, donades les dificultats i els fracassos, és la d'abandonar la nostra missió de pastors de la comunitat a imatge i presència del bon Pastor. Al pastor se li demana que guii el seu ramat a bons prats i a aigües abundoses. I en aquest guiatge el bon pastor sap que, de vegades, ha d'anar al davant, prenent les iniciatives necessàries per a trobar el camí

adequat; altres, ha d'anar enmig del ramat, copsant la feblesa d'alguns i les capacitats dels altres, per encoratjar i animar, per cridar pel nom i desvetllar els serveis necessaris per al bé de la comunitat: i també d'altres, com recordava el papa Francesc, ha d'anar al darrere, sabent que en els fidels també hi és present l'Esperit Sant, i el sentit de la fe s'expressa en la comunitat. No podem mai deixar de ser pastors en nom de Crist, malgrat les desil·lusions i el pessimisme que tan fort truquen al nostre cor. Hem de demanar a l'Esperit Sant la seva creativitat per a trobar iniciatives noves amb vista a encetar camins nous, encara que sembli, massa vegades, que la font s'hagi assecat. Hem de sortir a la recerca dels fills que el Senyor ens ha encomanat, sense por ni prejudicis. Sempre amb l'actitud humil del qui serveix i vol el bé de les persones, amb la paraula, al mateix temps, de fortalesa i tendresa. Sempre a punt per a donar la paraula de consol i d'ànim per als qui passen per valls de tenebres. Donant-nos sempre a tots, als qui són agraïts i als qui no ho són. Nosaltres som servidors del qui veu en el més secret i no volem pas rescabalar-nos. El que hem rebut de franc, debades ho hem de donar!

Una altra temptació possible en el cor dels pastors és, com va anomenar-la el sant pare Francesc en la visita a Egipte, és clar, la del «faraonisme», que significa aïllar-se, la de mirar la realitat des d'un mateix, tancant el cor al Senyor i als altres. És el perill de pensar que sóc el centre del món, sense escoltar els altres, sense posar els mitjans perquè l'altre pugui donar-me una llum que m'ajudi a sortir del meu tancament. Hem de ser ben conscients que a tots ens pot atacar el nostre orgull i la nostra vanaglòria, que sempre són mals consellers i ens porten a la murmuració, a l'enveja, a la queixa contínua. No hem estat cridats a ser els primers i els més importants, sinó que hem estat cridats a ser servidor de tots, com el Fill de l'home, que ha vingut a donar la vida per tots.

Una darrera temptació possible és la d'acomodar-nos al món, a l'esperit mundà, el qual de manera subtil va entrant en la nostra vida, i hem d'estar ben vigilants per a no caure a ser servidors del món i dels seus interessos. En cada moment hi ha realitats que són políticament correctes, que podem dir sense cap problema, però altres que no podem callar i que no són políticament correctes. Els camps de la vida humana, de la família, de l'educació, de la llibertat religiosa i de tota llibertat humana, són terrenys en els quals la fe i la doctrina social cristiana tenen afirmacions i comportaments contraris al pensament dominant. Trobar la prudència cristiana del silenci i la paraula oportunes és una obra d'artesanía del mateix Esperit Sant. Recordem aquelles paraules de sant Gregori el Gran en la seva obra *Regla pastoral*: «Sigui el pastor discret en el silenci i útil quan parli, de manera que no digui el que s'ha de callar ni calli el que s'ha de dir; perquè així com parlar imprudentment condueix a l'error, així també el silenci indiscret deixa en l'error els qui podien ser instruïts, ja que amb freqüència els pastors imprudents, tement perdre el favor humà, no s'atreveixen a dir lliurement el que s'ha de dir i, d'acord amb el que diu la Veritat, ja no tenen cura del ramat amb amor de pastors, sinó com si fossin mercenaris; ja que quan ve el llop fugen, això és, s'arreteren sota el silenci. I per això el Senyor els increpa pel profeta, dient: *Gossos muts, incapaços de bordar* (Is 56,10)» (cap. IV).

Estimats germans, en l'evangeli hem escoltat com el gran sacerdot s'ofereix ell mateix al Pare en el misteri de l'Eucaristia: *el meu cos, entregat per vosaltres... la meua sang, vessada per vosaltres*. Jesús també va dir als seus deixebles: *Feu això, que és el meu memorial*. Els sacerdots de Crist, continuadors del sacerdoci apostòlic, som cridats a fer present, amb la nostra paraula, amb tot el nostre cos, amb la nostra mateixa vida, la donació de Crist. Jesús és el sacerdot que sempre viu intercedint per nosaltres, present en el món per mitjà del sacerdoci dels seus ministres fins a la fi dels segles. Ell es fa vida per als nostres germans per mitjà del nostre pobre ministeri. En l'Eucaristia ens convertim en sagrament de Crist mitjancer, sacerdot i salvador. Vet aquí la font de la caritat pastoral que ens demana l'exercici del ministeri que hem rebut. En la celebració de la missa tenim el centre i la font de la nostra espiritualitat sacerdotal. Si la celebrem de veritat i meditem el que celebrem, trobarem la força per a viure amb fidelitat la donació pròpia del qui és pastor de la seva Església, en nom de Jesús.

És gran el misteri que portem en gerres de terrissa, germans sacerdots; per això necessitem la pregària humil, quotidiana i intensa, per a eixamplar el nostre cor amb el desig de la gràcia de Déu. Som sacerdots de Crist cridats a la santedat, però som alhora pobres pecadors que necessitem la misericòrdia de Déu que ens doni la pau del perdó i la guarició dels cors ferits pel pecat, per mitjà del sagrament de la reconciliació. Som pastors i mestres del poble del Senyor que necessitem fer camí amb l'Església i amb els altres germans, en l'obediència i la comunió, en la caritat i el servei mutu.

Crist és el gran sacerdot provat en el sofriment. Qui no vulgui morir a ell mateix i carregar la creu amb Jesús no pot ser deixeble seu, no pot ser ministre seu. Encomanem-nos els uns als altres a la intercessió de Maria, en l'advocació del seu Cor Immaculat, en aquest Seminari consagrat als Cors de Jesús i de Maria pel bisbe Joan Perelló. Maria és la qui com ningú sap el que és la misericòrdia divina i, també, com ningú coneix el cor del qui és gran sacerdot per sempre. Ella, que com a bona mare ens coneix i ens estima tal com som, sigui la nostra intercessora, a fi que en aquests moments de la nostra història, i en aquesta nostra diòcesi, siguem els sacerdots que el nostre poble necessita per a major glòria de Déu i bé de la seva Església. Amén.